

Tarzan's Verhalen uit de Tropische Wildernis

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

DE GOD VAN TARZAN.

In de boeken van zijn overleden vader in de kleine hut aan de door land ingesloten baai vond Tarzan van de Apen vele dingen, die zijn jonge hersenen in verbazing brachten. Door veel inspanning en met eindeloos geduld had hij, zonder eenige hulp, de bedoeling ontdekt van de kleine torren, die op de gedrukte bladzijden door elkaar liepen. Hij had geleerd, dat zij en de vele combinaties, waarin hij hen vond, spraken van een zwijgende, vreemde taal, spraken van wonderbaarlijke dingen, die een kleine aapjongen met den besten wil ter wereld niet ten volle begrijpen kon; zij wekten zijn nieuwsgierigheid op, prikkelden zijn verbeeldingskracht en vervulden zijn ziel met een vurig verlangen naar verdere kennis.

Een woordenboek was een wonderbare verzamelplaats van inlichtingen gebleken, nu hij na verscheidene jaren van onvermoeide inspanning het mysterie van zijn bedoeling en de manier, waarop het gebruikt moest worden, opgelost had. Hij had er een soort sport van gemaakt om het spoor van een

nieuwe gedachte te volgen door de doolhoven van de vele definities, die ieder nieuw woord hem noodzaakte te raadplegen. Het was als het volgen van een buit door den jungle – het was jagen en Tarzan van de Apen was een onvermoeibaar jager.

Er waren natuurlijk zekere woorden, die zijn weetgierigheid in grooteren mate opwekten dan andere, woorden, die om de een of andere reden zijn verbeeldingskracht prikkelden. Er was er bijvoorbeeld een, waarvan de beteekenis vrij moeilijk te begrijpen viel. Het was het woord *God*. Tarzan had er zich eerst door aangetrokken gevoeld door het feit, dat het heel kort was en dat het begon met een grooteren *g*-tor dan die er omheen – een mannetjes *g*-tor was het voor Tarzan, terwijl de onderkastletters vrouwelijk waren. Een ander feit, waardoor hij zich tot dat woord aangetrokken voelde, was het groote aantal mannetjestorren, die in de definitie ervan voorkwamen – Opperste Godheid, Schepper of Instandhouder van het Heelal. Dat moest inderdaad een heel belangrijk woord zijn; hij moest er een nauwkeurig onderzoek naar instellen en hij deed het, ofschoon het hem na vele maanden van nadenken; en studie nog verbijsterd deed staan.

Maar Tarzan achtte den tijd, dien hij aan deze vreemde jachtexpedities in het wildgebied van kennis besteedde, niet verspild, want ieder woord en iedere definitie bracht hem steeds weer in nieuwere werelden, waar hij steeds weer oude, bekende gezichten

zag. En altijd door vermeerderde hij zijn kennis.

Maar omtrent de betekenis van God verkeerde hij nog in twijfel. Eenmaal dacht hij, dat hij die begrepen had – dat God een machtig opperhoofd was, koning van alle Mangani. Hij was er echter niet volkomen zeker van, omdat dat beteekenen zou, dat God machtiger was dan Tarzan – een feit, dat Tarzan van de Apen, die geen gelijke in den jungle erkende, niet wilde toegeven.

Maar in alle boeken, die hij bezat, was geen afbeelding van God, ofschoon hij veel vond om zijn geloof, dat God een groot, een almachtig individu was, te bevestigen. Hij zag afbeeldingen van plaatsen, waar God aangebeden werd, maar nooit eenig teeken van God. Ten slotte begon hij zich af te vragen of God niet een van hem verschillend wezen was, en eindelijk besloot hij Hem te gaan zoeken.

Hij begon Mumga te vragen, die heel oud was en vele vreemde dingen in haar lange leven gezien had; maar Mumga had, daar zij een apin was, voornamelijk een geheugen voor het triviale. Het feit, dat Gunto een steektor voor een eetbaren tor had aangezien, had op Mumga meer indruk gemaakt dan al de ontelbare manifestaties van Gods grootheid, waarvan zij getuige geweest was en die zij natuurlijk niet begrepen had.

Numgo, die Tarzan's vragen gehoord had, wist zijn aandacht lang genoeg van de heerlijke vlooienjacht af te houden om de theorie te verkondigen, dat

de macht, die den bliksem, den regen en den donder maakte, van Goro, de maan, kwam. Hij wist dat, zeide hij, omdat de Dum-Dum steeds gedanst werd in het licht van Goro. Deze redeneering, hoewel geheel en al bevredigend voor Numgo en Mumga, kon Tarzan te eenenmale niet overtuigen. Echter gaf zij hem een basis voor een verder onderzoek langs een nieuwen weg. Hij zou de maan onderzoeken.

Dien avond klom hij naar het hoogste gedeelte van den grootsten junglereus. De maan was vol, een groote, prachtige aequatoriale maan. De aap-mensch, rechtop staande op een zwaaienden tak, hief zijn gebronsd gelaat op naar de zilveren schijf. Nu hij tot het hoogste punt, dat hij bereiken kon, geklommen was, ontdekte hij tot zijn groote verbazing, dat Goro even ver weg was als toen hij hem van den grond af gezien had. Hij dacht, dat Goro hem trachtte te ontsnappen.

„Hoor, Goro!” riep hij. „Tarzan van de Apen zal je geen kwaad doen!” Maar toch hield de maan zich op een afstand. „Zeg mij,” ging hij voort, „of gij de groote koning zijt, die Ara, den bliksem, zendt; die het groote lawaai en de machtige winden maakt; die de wateren doet nederdalen op de junglebewoners, wanneer de dagen donker zijn en het koud is. Zeg mij, Goro, zijt gij God?”

Natuurlijk sprak hij het woord God niet uit, zooals u of ik Zijn naam zouden uitspreken, want Tarzan

kende niets van de gesproken taal van zijn voorvaderen; maar hij had een naam van eigen vinding voor ieder van de kleine torren, die het alphabeth vormden. In tegenstelling met de apen was hij niet tevreden met slechts een geestelijk beeld van de dingen, die hij kende; neen, hij moest een woord hebben, dat ieder ding afzonderlijk beschreef. Bij het lezen begreep hij een woord in zijn geheel, maar wanneer hij de woorden, die hij uit de boeken van zijn vader geleerd had, zeide, sprak hij ze uit overeenkomstig de namen, welke hij aan de verschillende kleine torren, die erin voorkwamen, gegeven had, en zette voor iederen letter het geslachtsvoorvoegsel.

Op die wijze maakte Tarzan een heel imposant woord van *God*. Het manlijk voorvoegsel der apen is *bu*, het vrouwlijke *mu*; de *g* noemde Tarzan *la*, de *o* sprak hij uit als *tu* en de *d* was *mo*. Zoo ontwikkelde God zich tot *Bulamutamumo* of hij-g-zij-p-zij-d.

Op dezelfde wijze was hij er toe gekomen om zijn eigen naam Tarzan (Tarzan is afgeleid van de twee apenwoorden *tar* en *zan* en beteekent blanke huid) te ontwikkelen tot *bumudemutomuro*.

Zoo sprak Tarzan de maan toe en toen Goro niet antwoordde, ontstak Tarzan van de Apen in gramschap. Hij zette zijn gewelfde borst uit, ontblootte zijn vechttanden en slingerde de uitdaging van den mannetjes-aap in het gezicht van de doode satelliet.

„Je bent Bulamutumumo niet,” riep hij. „Je bent de koning van den jungle niet. Je bent niet zoo groot als Tarzan, machtig vechter, machtig jager. Niemand is zoo groot als Tarzan. Als er een Bulamutumumo is, zal Tarzan hem dooden. Kom naar beneden, Goro, groote lafaard, en vecht met Tarzan. Tarzan zal je dooden. Ik ben Tarzan, de dooder.”

Maar de maan antwoordde niet op de snoeverijen van den aap-mensch en toen er een wolk kwam en deze haar gelaat verduisterde, dacht Tarzan, dat Goro inderdaad bang was en zich voor hem verborgen hield. Hij klom naar beneden, maakte Numgo wakker en vertelde hem hoe groot Tarzan was – hoe hij Goro uit den hemel weggejaagd had en hem had doen beven. Tarzan sprak van de maan als hij, want alle dingen, die groot zijn of ontzag inboezemen, zijn voor het apenvolk manlijk.

Numgo kwam niet erg onder den indruk; maar hij was erg slaperig, dus zeide hij tegen Tarzan weg te gaan en zijn meerderen met rust te laten.

„Maar waar zal ik God vinden?” hield Tarzan vol „Jij bent heel oud, als er een God is, moet jij Hem gezien hebben. Hoe ziet Hij eruit? Waar woont Hij?”

„Ik ben God,” antwoordde Numgo. „Ga nu slapen en stoor me niet meer.”

Tarzan keek Numgo verscheidene minuten strak aan, zijn mooi hoofd zonk een weinig weg tusschen zijn groote schouders, zijn vierkante kin kwam naar voren en zijn korte bovenlip trok hij terug, waardoor

zijn witte tanden zichtbaar werden. Dan sprong hij met een diep gegrom op den aap, begroef zijn tanden in diens behaarde schouders en greep den grooten nek in zijn vingers. Tweemaal schudde hij den ouden aap door elkaar.

„Ben jij God?” vroeg hij.

„Neen,” jammerde Numgo. „Ik ben maar een oude aap. Laat mij met rust. Ga aan de Gomangani vragen waar God is. Zij zijn onbehaard net als jij en ook heel wijs. Zij moeten het weten.”

Tarzan liet Numgo los en ging weg. Het denkbeeld om de zwarten te raadplegen, beviel hem wel, en ofschoon zijn verhouding tot het volk van Mbonga, het opperhoofd, het tegendeel van vriendschappelijk was, kon hij toch zijn gehate vijanden bespieden en nagaan, of zij betrekkingen onderhielden met God.

En dus trok Tarzan door de boomen naar het dorp der zwarten, vreeselijk opgewonden bij het vooruitzicht het Hoogste Wezen, den Schepper van alle dingen, te zullen ontdekken. Terwijl hij voorttrok, ging hij zijn bewapening na - den toestand, waarin zijn jachtmes verkeerde, het aantal pijlen, de nieuwe pees, die hij pas op zijn boog gespannen had, de oorlogsspeer, die eens de trots van een zwarten krijger van Mbonga geweest was.

Als hij God ontmoette, zou Tarzan gereed zijn. Men kon nooit zeggen of een graslasso, een oorlogsspeer of een vergiftigde pijl de meeste uitwerking op een onbekenden vijand zou hebben. Tarzan van de

Apen was volkomen tevreden – als God wilde vechten, koesterde de aap-mensch niet den minsten twijfel omtrent den uitslag. Er waren vele vragen, die Tarzan aan den Schepper van het Heelal wilde stellen, waarom hij hoopte, dat God geen oorlogszuchtige God zou blijken te zijn; doch de ervaring, die hij omtrent het leven en de levenswijze van levende dingen had opgedaan, had hem geleerd, dat ieder wezen, dat de noodige middelen tot verdediging en aanval had, naar alle waarschijnlijkheid een aanval zou uitlokken, wanneer het daarvoor in de stemming was.

Het was donker, toen Tarzan bij het dorp van Mbonga kwam. Even stil als de stille schaduwen van den nacht zocht hij zijn gewone plekje tusschen de takken van den grooten boom, die over de palissade hing. Onder zich, in de dorpsstraat, zag hij mannen en vrouwen. De mannen waren afschuwelijk beschilderd – leelijker nog dan gewoonlijk. Te midden van hen bewoog zich een groteske figuur, een groote figuur, die op de twee beenen van een mensch liep en toch den kop van een buffel had. Een staart slingerde tegen zijn enkels, terwijl hij in zijn eene hand een zebrastaart en in de andere een bundel kleine pijlen hield.

Tarzan was als geëlectriseerd. Zou het toeval willen, dat hij reeds zoo gauw een gelegenheid kreeg om God te aanschouwen? Ongetwijfeld was dit wezen mensch noch dier; wat kon het dus anders zijn dan

de Schepper van het Heelal? De aap-mensch keek naar iedere beweging van het vreemde wezen. Hij zag de zwarte mannen en vrouwen bij zijn nadering terugdeinzen, als waren zij bang voor zijn geheimzinnige krachten.

Dan zag hij, dat de godheid sprak en dat allen zwijgend naar zijn woorden luisterden. Tarzan was overtuigd, dat alleen God zulk ontzag inboezemen kon in de harten der Gomangani of hen zoo tot zwijgen brengen kon zonder zijn toevlucht te nemen tot pijlen of speren. Tarzan had, juist om hun babbelzucht, geleerd met groote minachting op de zwarten neer te zien. De kleine apen praatten altijd veel, maar liepen voor een vijand weg. De groote, oude mannetjes-apen van Kerchak's troep praatten slechts weinig, doch vochten bij de kleinste provocatie. Numa, de leeuw, sprak zoo goed als nooit, maar er waren slechts weinig junglebewoners, die meer vochten dan hij.

Tarzan was dien nacht getuige van vreemde dingen, waarvan hij er geen begreep, en juist misschien omdat zij zoo vreemd waren, dacht hij, dat zij iets te maken hadden met den God, Dien hij niet begrijpen kon. Hij zag, dat de jonge mannen hun eerste oorlogssperen ontvingen met een sombere ceremonie, die de groteske heksenmeester met groot succes griezellig en indrukwekkend trachtte te maken.

Vol belangstelling keek hij naar het snijden in drie bruine armen en de uitwisseling van bloed met

Mbonga, het opperhoofd, volgens de riten der ceremonie van bloedbroederschap. Hij zag, dat de zebrastaart gedoopt werd in een ketel water, waarboven de heksenmeester een paar bezwerende handbewegingen gemaakt had, terwijl hij eromheen danste en sprong, en hij zag hoe de borst en het voorhoofd van ieder der drie nieuwelingen besprenkeld werden met de betooverde vloeistof. Wanneer de aap-mensch geweten had, dat het doel van die handeling was de betreffende personen onkwetsbaar te maken voor de aanvallen van hun vijanden en onbevreesd voor ieder gevaar, dan zou hij ongetwijfeld in de dorpsstraat gesprongen zijn en zich meester gemaakt hebben van den zebrastaart en een deel van den inhoud van den ketel.

Maar hij wist het niet en dus verwonderde hij zich niet alleen over wat hij zag, maar ook over de vreemde rillingen, die langs zijn naakte ruggegraat gingen, rillingen, welke ongetwijfeld veroorzaakt werden door denzelfden hypnotischen invloed, die de zwarte toeschouwers met zooveel ontzag vervulden, dat zij bijna in een hysterische overspanning geraakten.

Hoe langer Tarzan keek, des te meer werd hij overtuigd, dat zijn oogen God aanschouwden, en met die overtuiging kwam het besluit een gesprek met de godheid te hebben. Bij Tarzan van de Apen stond denken gelijk met handelen.

De onderdanen van Mbonga verkeerden nu in een buitengewoon zenuwachtige opwindung.

Vlak bij de palissade brulde plotseling een leeuw. De negers schrikten en vervielen in een diepe stilte, terwijl zij luisterden naar een herhaling van die al te goed bekende, steeds angstaanjagende stem. Zelfs de heksenmeester bleef midden in een ingewikkelden pas staan als een standbeeld, terwijl hij in zijn geslepen brein zocht naar een denkbeeld hoe hij het best voordeel zou kunnen trekken uit den toestand, waarin de menschen verkeerden, en uit de tijdelijke stoornis.

Reeds was de avond heel voordeelig voor hem geweest. Er zouden drie geiten zijn voor de opneming der drie jonge mannen in het krijgsmanschap, en bovendien had hij reeds van bewonderende en beangstigde vrouwen verschillende giften aan graan en kralen, benevens een stuk koperdraad gekregen.

Numa's gebrul echode nog, toen een vrouwelach, schel en doordringend, de stilte van het dorp verscheurde. Van dat oogenblik maakte Tarzan gebruik om behendig uit zijn boom in de dorpsstraat te springen. Onbevreesd stond hij daar tusschen zijn doodsvijanden, een vol hoofd groter dan de meeste krijgers van Mbonga, rechter op dan hun rechtste pijl, gespierd als Numa, de leeuw.

Een oogenblik stond Tarzan den heksenmeester strak aan te kijken. Aller blikken waren op hem gericht, maar geen hunner had zich bewogen - een vreeselijke angst hield hem verlamd, totdat een oogenblik later, toen de aap-mensch recht op de

leelijke figuur met den buffelkop toestapte, de spanning verbroken werd. Toen konden de zenuwen der zwarten het niet langer uithouden. Maanden lang was de angst voor den vreemden, blanken junglegod op hen geweest. Hun pijlen waren midden uit het dorp gestolen; hun krijgers waren op de junglepaden vermoord en hun lijken vielen 's nachts geheimzinnig als uit de lucht in de dorpsstraat.

Een of twee, die, hoewel zij de vreemde gedaante van den nieuwen demon gezien hadden, toch nog leefden, hadden telkens weer een beschrijving van hem gegeven en uit die beschrijving herkende thans het geheele dorp Tarzan als de oorzaak van vele hunner rampen. Bij een andere gelegenheid en wanneer het daglicht geweest was, zouden de krijgers hem ongetwijfeld aangevallen hebben, maar thans bij avond, en speciaal dien avond, nu zij door de griezelige bezweringen van den heksenmeester in een toestand van vrees gebracht waren, waren zij machteloos door schrik. Als één man keerden zij zich bij de nadering van Tarzan om en vluchtten naar hun hutten. Gedurende een oogenblik bleef één en ook maar één staan. Dat was de heksenmeester. Voor een groot deel door zichzelf gehypnotiseerd tot een geloof in zijn eigen charlatannerie, keek hij naar dezen nieuwen demon, die zijn oud en lucratief beroep dreigde te ondermijnen.

„Ben jij God?” vroeg Tarzan.

De heksenmeester, die geen flauw idee van Tarzan's

bedoeling had, danste een paar vreemde passen, sprong hoog in de lucht, draaide zich heelemaal om en viel dan in een bukkende houding met ver uitgespreide voeten en vooruitgestoken hoofd naar den aap-mensch toe. In die houding bleef hij een oogenblik vóór hij een luid „Boo!” uitstiet, blijkbaar met de bedoeling om Tarzan angst aan te jagen; maar dat doel bereikte hij in het geheel niet.

Tarzan aarzelde niet. Hij had het er nu eenmaal op gezet God te naderen en te zien en niets ter wereld zou hem daarvan kunnen afbrengen. Toen de heksenmeester zag, dat zijn grimassen niet de minste uitwerking hadden op den aap-mensch, probeerde hij het op een andere manier. Hij spuwde op den zebrastaart, dien hij nog steeds in zijn hand hield, maakte daarboven toovercirkels met den pijlenbundel in zijn andere hand, terwijl hij zich inmiddels voorzichtig van Tarzan verwijderde en vertrouwlijk met het behaarde einde van den staart sprak.

Dit middel moest echter onmiddellijk uitwerking hebben, want het wezen, god of demon, verkleinde steeds den afstand, die hen scheidde. De toovercirkels werden daarom hoe langer hoe kleiner en toen de heksenmeester ermede klaar was, nam hij een houding aan, die ontzag inboezemend moest zijn, terwijl hij den zebrastaart voor zich uit zwaaide en een imaginaire lijn tusschen zichzelf en Tarzan trok.

„Over deze lijn kan je niet heen komen, want mijn toovermiddel is sterk,” riep hij uit. „Blijf staan of je

zal dood neervallen, wanneer je voet deze plek aanraakt. Mijn moeder was een voodoo, mijn vader was een slang; ik leef van leeuweharten en de ingewanden van panters; ik eet jonge kinderen voor mijn ontbijt en de demonen van den jungle zijn mijn slaven. Ik ben de machtigste heksenmeester in de wereld; ik vrees niets, want ik kan niet sterven. Ik –” Maar verder kwam hij niet; hij keerde zich om en vluchtte, toen Tarzan van de Apen de tooverlijn overstapte en toch leven bleef.

Toen de heksenmeester wegliep, verloor Tarzan bijna zijn geduld. Dat was geen manier van handelen van God en in geen geval in overeenstemming met de opvatting, die Tarzan van God gekregen had.

„Kom terug!” riep hij. „Kom terug, God, ik zal je geen kwaad doen.” Maar de heksenmeester was nu in vollen aftocht, springend over kookpotten en de smeulende sintels van kleine vuren, die voor de hutten der dorpelingen brandden. Regelrecht naar zijn eigen hut rende de oude heksenmeester; zijn angst zette hem tot grooten spoed aan; maar het hielp hem niets – de aap-mensch vloog hem na met de vlugheid van Bara, de hinde.

Juist bij den ingang van zijn hut werd de heksenmeester ingehaald. Een zware hand viel op zijn schouder om hem terug te trekken. Zij greep een gedeelte van de buffelhuid en rukte de vermomming van hem af. Een naakten, zwarten man zag Tarzan wegduiken in het donker van de hut.

Dat was dus wat hij God gewaand had. Tarzan's lip vertrok zich tot een woesten grijns, toen hij den door angst getroffen heksenmeester in de hut nasprong. In de donkerte vond hij den man aan het verste einde ineengedoken; hij sleepte hem in het licht van den maannacht.

De heksenmeester beet en krabde in een poging om te ontsnappen; maar een paar slagen over zijn hoofd brachten hem tot een beter besef van het nuttelooze van zijn tegenstand. In het maanlicht hield Tarzan den ineenkrimpenden man op zijn bevende voeten.

„Dus jij bent God!” riep hij uit. „Als jij God bent, dan is Tarzan grooter dan God.” En dat meende de aap-mensch in vollen ernst. „Ik ben Tarzan,” schreeuwde hij den zwarte in het oor. „In den geheelen jungle of daarboven of op de stroomende wateren of op de stilstaande wateren of op het groote water of op het kleine water is er geen zoo groot als Tarzan. Tarzan is grooter dan de Mangani; hij is grooter dan de Gomangani. Met zijn eigen handen heeft hij Numa, den leeuw, en Sheeta, den panter, gedood; er is niemand zoo groot als Tarzan. Tarzan is grooter dan God. Zie maar!” En met een plotselingen ruk draaide hij den man den nek om, totdat deze schreeuwde van pijn en dan bewusteloos neerviel.

Zijn voet op den nek van den gevallen heksenmeester plaatsend, hief de aap-mensch zijn gelaat naar de maan en stiet den langen, schellen kreet van

den overwinnenden mannetjes-aap uit. Dan bukte hij zich, griste den zebrastaart uit de krachteloze vingers van den bewusteloozen man en liep, zonder om te kijken, door het dorp terug.

Uit verscheidene ingangen van hutten keken angstige oogen hem na. Mbonga, het opperhoofd, was een dergenen, die gezien hadden wat er voor de hut van den heksenmeester was voorgevallen. Mbonga maakte zich zeer bezorgd. Als oude en verstandige patriarch, die hij was, had hij nooit heel erg in heksenmeesters geloofd, en zeker niet sedert hij in den loop der jaren wijzer geworden was; doch als opperhoofd was hij volkomen overtuigd van de macht van den heksenmeester als regeeringsinstrument, en dikwijls gebeurde het, dat Mbonga den bijgeloovigen angst van zijn volk door bemiddeling van den heksenmeester voor zijn eigen doeleinden gebruikte.

Mbonga en de heksenmeester hadden samen gewerkt en de buit verdeeld, en nu zou, wanneer iemand anders zag wat Mbonga gezien had, althans bij deze generatie het vertrouwen in een heksenmeester een harden schok krijgen.

Mbonga moest iets doen om den kwaden invloed der overwinning van den wouddemon een tegenwicht te geven. Hij hief zijn zware speer op en sloop stil den weggaanden aap-mensch na. Tarzan liep even onbezorgd en kalm de dorpsstraat af, alsof slechts de vriendschappelijk gezinde apen van Kerchak hem

omgaven in plaats van een dorp vol gewapende vijanden.

Doch die onverschilligheid van Tarzan was slechts schijnbaar, want al zijn zintuigen waren gespannen en op hun hoede.

Mbonga, sluw besluiper van scherphoorende junglewezens, bewoog zich thans in groote stilte voort. Zelfs Bara, de hinde, met haar groote ooren zou uit geen enkel geluid hebben kunnen opmaken, dat Mbonga in de nabijheid was; maar de neger besloop niet Bara, maar een mensch, en dus trachtte hij alle geluid te vermijden.

Dichter en dichter kwam hij bij den langzaam zich voortbewegenden aap-mensch. Nu hief hij zijn oorlogsspeer op en bracht de hand, waarin hij die hield, ver achter zijn rechterschouder. Voor goed wilde Mbonga, het opperhoofd, zichzelf en zijn volk bevrijden van de bedreiging van dezen angstaanjagenden vijand. Hij zou zijn speer met zulk een kracht slingeren, dat de demon voor eeuwig neervallen zou.

Maar Mbonga, hoe zeker hij ook van zichzelf mocht zijn, faalde in zijn berekeningen. Hij mocht gelooven, dat hij een mensch besloop – hij wist echter niet, dat het een mensch was met het scherpe waarnemingsvermogen van de lagere diersoorten. Toen Tarzan zijn vijanden den rug toegekeerd had, had hij gelet op datgene, waarover Mbonga bij het jagen op menschen nooit gedacht zou hebben om

op te letten. De wind woei in dezelfde richting als waarin Tarzan zelf ging, en droeg naar zijn gevoelige neusgaten de geuren, die achter hem oprezen. Op die wijze wist Tarzan, dat hij gevolgd werd.

Hij wist, dat een mensch hem volgde en steeds dichterbij kwam, en zijn gezond verstand zeide hem met welk doel dat geschiedde. Toen Mbonga binnen een speerworp afstands van den aap-mensch was, keerde deze zich dan ook plotseling om, zóó plotseling, dat de opgeheven speer de fractie van een seconde vóór Mbonga van plan geweest was, weggeslingerd werd. Zij ging iets te hoog en Tarzan bukte zich om die over zijn hoofd te laten gaan; dan sprong hij op het opperhoofd af. Maar Mbonga wachtte hem niet af. Integendeel, hij keerde zich om en vluchtte naar den donkeren ingang van de dichtstbijzijnde hut en riep zijn krijgers toe den vreemdeling aan te vallen en neer te slaan.

En inderdaad mocht Mbonga wel om hulp schreeuwen, want de jonge en snelvoetige Tarzan maakte den afstand tusschen hen in met groote sprongen korter met de snelheid van een aanvallenden leeuw. Hij gromde ook en ook dat geluid deed aan dat van Numa zelf denken. Mbonga hoorde het en zijn bloed verstijfde. Hij voelde een koude rilling over zich huiveren, alsof de Dood gekomen was en zijn koude vingers op zijn rug gelegd had.

Anderen hoorden en zagen ook van uit de donkerte hunner hutten – vermetele krijgers, afschuwlijk

beschilderd, zware oorlogssperen torschend in hun krachteloze vingers. Op Numa, den leeuw, zouden zij onbevreesd aangevallen zijn. Op een veel grooter aantal vijanden zouden zij afgestormd zijn om hun opperhoofd te beschermen; maar deze griezelige jungledemon vervulde hen met angst. Er was niets menselijks in het dierlijke gegrom, dat uit zijn diepe borst oprees; er was niets menselijks in de ontbloote tanden of in de katachtige sprongen. Mbonga's krijgers waren bang – te bang, om de schijnbare veiligheid van hun hutten te verlaten, terwijl zij den beestmensch op den rug van hun oud opperhoofd zagen springen.

Mbonga sloeg met een gil van angst tegen den grond. Hij was zelfs te bang om te trachten zich te verdedigen. Verlamd van angst lag hij luid schreeuwend onder zijn tegenstander. Tarzan stond half op en knielde boven den neger. Hij keerde Mbonga om, keek hem in zijn gezicht, maakte de keel van den man bloot en trok zijn lang scherp mes, het mes, dat John Clayton, lord Greystoke, vele jaren geleden uit Engeland medegebracht had. Hij hief het vlak boven Mbonga's hals op. De oude neger kromp ineen van angst. Hij smeekte voor zijn leven in een taal, die Tarzan niet begrijpen kon.

Voor het eerst zag de aap-mensch het opperhoofd van nabij. Hij zag een ouden man, een heel ouden man met een gerimpeld gezicht – een uitgedroogd perkamentachtig gezicht, dat eenigszins geleek op

dat van sommige kleine aapjes, die Tarzan zoo goed kende. Hij zag den angst in de oogen van den man – nooit tevoren had Tarzan zulk een angst in de oogen van een dier of zoo'n jammerlijke smeekbede op het gezicht van eenig wezen gezien.

Iets hield de hand van den aap-mensch een oogenblik tegen. Hij vroeg zich af waarom hij aarzelde den man te dooden; nooit te voren had hij zoo gearzeld. De oude man scheen ineen te krimpen. Zóó zwak en hulpeloos en angstig was hij, dat de aap-mensch met een groote minachting vervuld werd; maar ook een andere gewaarwording maakte zich van hem meester – iets nieuws voor Tarzan van de Apen tegenover een vijand. Het was medelijden – medelijden met een armen, bangen, ouden man.

Tarzan stond op en ging weg; hij liet Mbonga ongedeerd liggen. Met hoogopgeheven hoofd liep de aap-mensch door het dorp, sprong in den boom, die over de palissade hing, en verdween uit het gezicht der dorpelingen.

Op den geheelen terugweg naar het jachtterrein der apen zocht Tarzan naar een verklaring van de vreemde macht, die zijn hand tegengehouden en hem belet had Mbonga te dooden. Het leek, alsof iemand, die grooter was dan hij, hem bevolen had het leven van den ouden man te sparen. Tarzan kon het niet begrijpen, want hij kende niets of niemand met het gezag hem voor te schrijven wat hij doen of niet doen moest.

Het was laat, toen Tarzan een makkelijk plaatsje zocht in de boomen, waaronder de apen van Kerchak sliepen, en hij was nog steeds bezig met de oplossing van zijn vreemd probleem, toen hij in slaap viel.

De zon stond reeds vrij hoog aan den hemel, toen hij wakker werd. De apen zochten naar voedsel. Tarzan keek van boven naar hen, terwijl zij in het rottend brem zochten naar torren en kevers en larven of in de takken der boomen naar eieren, jonge vogels en dikke rupsen.

Een orchidee, die dicht naast zijn hoofd zwaaide, ging langzaam open en ontvouwde zijn teere bloemblaadjes voor de warmte en het licht der zon, die nu door het loof begon te dringen. Ontelbare malen had Tarzan van de Apen dit prachtige wonder gezien; maar nu trok het meer dan ooit zijn aandacht, want de aap-mensch begon zich juist te verbazen over de myriaden wonderen, die hij tot dusverre als vaststaande aangenomen had.

Wat deed de bloem open gaan? Wat maakte haar van een kleinen knop tot een vol bloesemende bloem. Waarom bestond dat alles? Waarom bestond hij? Vanwaar kwam Numa, de leeuw? Wie had den eersten boom geplant? Hoe wist Goro zijn weg naar de donkerte over den nachthemel om zijn welkom licht te gieten over den vreeselijken nachtelijken jungle? En de zon? Was de zon er maar toevallig?

Waarom waren alle junglebewoners geen boomen? Waarom waren de boomen niet iets anders? Waarom

was Tarzan anders dan Taug en Taug weer anders dan Bara, de hinde, en Bara weer anders dan Sheeta, de panter, en waarom was Sheeta niet gelijk aan Buto, den neushoorn. En in ieder geval – waar kwamen zij alle vandaan, de boomen, de bloemen, de insecten, de ontelbare schepselen van den jungle?

Geheel onverwacht kwam een denkbeeld in Tarzan op. De verschillende definities van God in het woordenboek nog eens nagaande, was hij ook bij het woord *scheppen* gekomen – „uit het niet te voorschijn te roepen.”

Tarzan was bijna tot iets tastbaars gekomen, toen een gejammer in de verte hem uit zijn overpeinzingen tot de werkelijkheid terugriep. Het gejammer kwam uit den jungle op eenigen afstand van Tarzan's ligplaats. Het was het gejammer van een kleinen balu. Tarzan herkende onmiddellijk de stem van Gazan, Teeka's kleintje. Zij hadden het Gazan genoemd, omdat het zachte babyhaar zoo buitengewoon rood was, en Gazan beteekent in de taal der apen roodhuid.

Het gejammer werd onmiddellijk gevolgd door een echten angstkreet uit de kleine longen. Tarzan was onmiddellijk gereed om te handelen. Als een pijl uit een boog vloog hij door de boomen in de richting van het geluid. Boven zich hoorde hij het woeste grommen van een volwassen apin. Het was Teeka, die te hulp snelde. Het gevaar moest zeer ernstig zijn. Tarzan kon dit opmaken uit den toon van woede en angst in de stem van het wijfje.

Vliegend langs buigende takken, slingerend van den eenen boom naar den anderen, snelde Tarzan door de middelste terrassen in de richting van de geluiden, die nu oorverdoovend geworden waren. Van alle kanten snelden Kerchak's apen toe in antwoord op het smeekende in de stem van den balu en die van zijn moeder, en terwijl zij toesnelden, echode hun gebrul door het woud.

Maar Tarzan, sneller dan zijn zware makkers, liet hen allen achter zich. Hij was het eerst op de plaats des onheils. Wat hij zag joeg een koude rilling door zijn reuzegestalte, want de vijand was het meest gehate en verafschuwde van alle junglewezens.

Gekronkeld in een grooten boom zat Histah, de slang – groot, zwaar, kleverig – en hield Teeka's kleinen balu, Gazan, in een doodelijke omhelzing omvat. Niets in den jungle verwekte zoozeer iets, dat op vrees geleek, in Tarzan's borst als de leelijke Histah. De apen hadden ook een afschuw van het angstaanjagende reptiel en waren er even bang voor als voor Sheeta, den panter, of voor Numa, den leeuw. Voor geen enkelen vijand gingen zij verder uit den weg dan voor Histah, de slang.

Tarzan, wist, dat Teeka bijzonder bang was voor dezen zwijgenden, afstootelijken vijand, en toen hij het tooneel des onheils overzag, vervulde de daad van Teeka hem met de grootste verbazing, want juist op het oogenblik, dat hij haar zag, sprong de apin op het glanzende lichaam van de slang en toen het

dier zoowel haar als haar jong omkronkelde, deed zij geen poging om te ontvluchten, maar greep integendeel het kronkelende lichaam in een nuttelooze poging om het van haar schreeuwenden balu te rukken.

Tarzan wist maar al te goed hoe diep geworteld Teeka's afschuw voor Histah was. Hij kon nauwelijks zijn eigen oogen gelooven, toen zij hem zeiden, dat zij vrijwillig in die doodelijke omhelzing gesneld was. En Tarzan's eigen vrees was niet veel kleiner dan die van Teeka. Nooit had hij uit eigen beweging een slang aangeraakt. Waarom kon hij niet zeggen, want hij wilde niet bekennen, dat hij ergens bang voor was; en het was ook geen vrees, maar meer een aangeboren afkeer, die hem overgeleverd was door vele generaties van beschaafde voorouders en daarvóór misschien van talloze myriaden wezens als Teeka, in wier hart dezelfde naamlooze afschuw voor het slijmerige reptiel gewoond had.

Toch aarzelde Tarzan niet meer dan Teeka gearzeld had; hij sprong op Histah met al de vlugheid en onstuimigheid als waarmede hij op Bara, de hinde, gesprongen zou zijn, om een lekker maal te hebben. Aldus besprongen, kronkelde en kromp de slang vreeselijk; maar geen oogenblik liet hij een van zijn drie slachtoffers los, want op het oogenblik, dat Tarzan hem aangevallen had, had hij ook dezen in zijn koude omhelzing gevat.

Zich nog vastklampend aan den boom, hield het

sterke reptiel de drie omvat alsof zij zonder gewicht geweest waren, terwijl hij het leven uit hen trachtte te drukken. Tarzan had zijn mes getrokken en stak dat nu vlug in het lichaam van zijn vijand; maar de kronkelingen dreigden zijn leven te vernietigen, vóór hij den slang een doodelijke wonde had toegebracht. Toch bleef hij doorvechten en niet eenmaal trachtte hij den vreeselijken dood, die hem te wachten stond, te ontvluchten – zijn eenig doel was Histah te doden en op die wijze Teeka en haar balu te bevrijden.

De groote, wijd zich openende kaken van de slang keerden zich naar hem toe. De elastische bek, die met even groot gemak een konijn als een bok verzwelgen kon, gaapte naar hem; maar Histah bracht, toen hij zijn aandacht aan den aap-mensch wijdde, zijn kop binnen het bereik van Tarzan's mes. Onmiddellijk schoot een bruine hand vooruit en greep den gevlechten nek, terwijl de andere hand het zware jachtmes tot het heft in den kleinen kop stak.

Krampachtig trok en huiverde Histah, slaande en zwiepend met zijn groot lichaam, doch niet langer met bewustzijn. Histah was dood, maar in zijn doodsstrijd zou hij makkelijk een dozijn apen of meer kunnen doden.

Vlug greep Tarzan Teeka, trok haar uit de slapper geworden omhelzing en liet haar op den grond vallen; dan maakte hij den balu los en wierp hem naar zijn moeder. Maar nog sloeg Histah rond, terwijl hij zich

aan den aap-mensch bleef vastklampen; doch na een dozijn pogingen slaagde Tarzan er toch in zich los te wringen en buiten het bereik van de stervende slang op den grond te springen.

Een kring van apen omgaf het tooneel van den strijd; maar zoodra Tarzan veilig was, gingen zij weer door met het zoeken naar voedsel, terwijl Teeka zich dadelijk bij hen voegde en blijkbaar alles vergat behalve haar balu en het feit, dat zij, toen de stoornis gekomen was, juist een handig verborgen nest met drie heerlijke groote eieren ontdekt had.

Tarzan, die eveneens onverschillig was voor een strijd, welke achter den rug was, wierp nog slechts even een blik op het nog kronkelende lichaam van Histah en liep naar de kleine plas, welke de troep op die plek als drinkplaats gebruikte. Vreemd genoeg liet hij zijn triomfkreet over den overwonnen Histah niet hooren. Waarom, zou hij u niet hebben kunnen zeggen, behalve dan dat Histah voor hem geen dier was. Hij verschilde op de een of andere bijzondere manier van de overige bewoners van den jungle. Tarzan wist slechts, dat hij hem haatte.

Tarzan dronk zijn buik vol en ging dan op het zachte gras in de schaduw van een boom liggen. Zijn gedachten gingen terug tot den strijd met Histah, de slang. Het kwam hem zoo vreemd voor, dat Teeka zich in de kronkelingen van het afschuwelijke monster gewaagd had. Waarom had zij dat gedaan? En nog meer, waarom hij? Teeka noch Teeka's balu

waren van hem. Zij waren beiden van Taug. Waarom had hij het dan gedaan? Histah was geen voedsel voor hem. Tarzan kon, nu hij over de zaak nadacht, geen enkele reden vinden waarom hij gedaan zou hebben wat hij gedaan had, en dan viel het hem in, dat hij bijna onwillekeurig gehandeld had, precies als hij gehandeld had, toen hij den avond te voren den ouden Gomangani ongedeerd had gelaten.

Hoe kwam het, dat hij zulke dingen deed? Iemand, die machtiger was dan hij, moest hem nu en dan tot handelen dwingen. „Almachtig,” dacht Tarzan. „De kleine torren zeggen, dat God almachtig is. God moet mij deze dingen hebben laten doen, want ik heb ze nooit uit mijzelf gedaan. God heeft Teeka Histah doen aanvallen. Teeka zou nooit uit eigen beweging naar Histah gegaan zijn. God heeft mijn mes van de keel van den ouden Gomangani afgehouden. God doet vreemde dingen, want Hij is almachtig. Ik kan Hem niet zien, maar ik weet, dat niemand anders dan God die dingen doet. Geen Mangani, geen Gomangani, geen Tarmangani zou ze kunnen doen.

En de bloemen – wie deed ze groeien? O, thans was alles verklaard – de bloemen, de boomen, de maan, de zon, hij zelf, ieder ander levend schepsel – zij allen waren door God uit niets in het leven geroepen.

En wat was God? Hoe zag God eruit? Daar had hij geen besef van; maar hij was er zeker van, dat al

het goede, dat bestond, van God kwam. Zijn goede daad om den armen, weerloozen, ouden Gomangani niet te dooden; Teeka's liefde, die haar den dood in de armen gejaagd had; zijn eigen trouw voor Teeka, die hem zijn leven had doen wagen, om het hare te redden. De boomen en de bloemen waren goed en mooi. God had ze gemaakt. Hij maakte de andere wezens ook, zoodat ieder voedsel kon hebben om van te leven. Hij had Sheeta, den panter, met zijn mooie vacht gemaakt, en Numa, den leeuw, met zijn edelen kop en zijn ruige manen. Hij had Bara, de hinde, gemaakt, mooi en sierlijk.

Ja, Tarzan had God gevonden en hij bracht den geheelen dag door met het toeschrijven aan Hem van al het goede en mooie in de natuur; maar er was één ding, dat hem onduidelijk bleef. Hij kon dat niet geheel overeenbrengen met zijn opvatting van zijn pas gevonden God:

Wie had Histah, de slang gemaakt?